

ՏԱՍՆ ԵՒ ՎԵՑԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄՇԿ

Տարեկան գինը 10 բուբլի, կես տարեկանը 6 բուբլի: Առանձին համարները 7 կոպեկով:

Խմբագրությունը բաց է առաւօտեան 10-2 ժամ (Բացի կիրակի և տօն օրերէն):

ԲՈՎԱՆԱՎՈՒԹԻՒՆ

Ներքին Տեսութիւն. Բաժնի մասնակցաց տպագրութեան տակ. Բաժնի գրութեանը: Գրութեան լուրերը.— ԱՐՏԱՌԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Վանից ուղարկած համարագիրը. Արտաքին լուրերը.— ԽՍՈՒՆ ԼՈՒՐԵՐ.— ՀՆՈՒՍԱՎՈՒՆԵՐ.— ԲՈՐՄԱ.— ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.— ԲՈՒՆԱՍԻՐԱԿԱՆ Առաջարկութիւն և առարկութիւններ:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԲԱՑՅԻԻ ՄԱԿԱՆ ՏՊԱՌՈՒԹԵԱՆ ՏԱԿ
«Բայց միթէ դրանով է վերջանում հասարակութեան պարտաւորութիւնը»,— հաս այն հարցը, որ մենք դիտարկում ենք այս մի և նոյն վերնադիրը կրող մեր անցեալ յոգևածի վերջուտ:

Միթէ դրանով է վերջանում,— կրկնում ենք,— հասարակութեան պարտաւորութիւնը, որը ցոյց է տալիս, որ ունի զիտակցութիւն, և որը վիպասանի թաղանթի տակ արտապայտեղ արտասուք համարելով ինչ և ցատկապատկան իրադրութիւնները արդէն պատմութեան յանձնակցից և «կայծերի» հեղինակը այլ ևս կենդանի չէ, որպէս զի ինքը իր տաղանդաւոր գրչով կարողանայ աւելի արծարծել իր մտքերը, որպէս զի կարողանայ ճանապարհ բաց անել իր դաւանած գաղափարների համար... Եւ ինչո՞ւ այդ պատճառով զիտակցութիւն արտապայտեղ հասարակութեան վրայ է ընկնում ամբողջապէս հանդուգնած գործիչը պաշտպանած մտքերի գործարկութեան մասին հոգալը և աշխատելը, որպէս զի որքան կարելի է փոքր արդիւնքներ լինեն նրա յարուցած գաղափարների առջև, ըստի որ այդ գաղափարները և մտքերը իրագործումը պահանջում է հասարակութեան բոլոր շրջաններից զիտակցական և անկեղծ գործունէութիւն...:

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ԱՌԱՋԱՐԿՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ԱՌԱՐԿՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Կ. Պոլսոյ յանձնաժողովի մարտի 31-ի 23 նիստում, տաճկահայոց ներկայ հնչման պահպանութիւնն և հարազատութիւնը պաշտպանել է պ. Մատթթիա Գարապաշեան ընդդէմ ունենալով իրեն զլրատարար Խորէն Նար-բէյ եպիսկոպոս և Հ. Սեր. Տերվիչեանին: Մենք չէինք դիտարկել պ. Գարապաշեան ինչ պատասխան է ստացած, բայց զիտեմք ինչ է խօսած: Յարգելի ուսումնական իւր կարծիքն ընդարձակօրէն բացայայտել էր «Արեւելի» ապրիլի 5-ի համարում: Տեսնենք նորա առարկութեանց զխաւոր հիմքը Պ. Գարապաշեան պնդում է թէ՛ Մետրոպ մեր այլուրէն յարմարացոց յունականին, «պատշաճ դատելով, որ հայերէն նուրբերուն, հայերէն միջինները (բ. գ. դ.) յունաց միջիններուն և հայերէն թաւերը (փ. ք. թ) յունաց թաւերուն... Բայց Մետրոպ այդտեղ չունի այնչափ զիտած է հնչում, որչափ յոյն և հայ տառերուն ներքին կամ քերականական արժէքն ըստ գաղափարաց իւրոյ ժամանա-

կարինել այժմեան կորուստը, — բոլորովին ճիշդ չէ: Մեր ազգը տակ է շատ տաղանդներ, և նա կարծիքն է, խնարհեցան այդ կարծիքի առաջ մահուան տպաւորութեան տակ, և զլուխ են խնարհեցրել ամեն կրեւոր հաշտեցող գերեզմանի առջև:

Բայց ինչ պէտք է անեն այն մարդիկ, որոնք պատկանում են նոյն կուսակցութեան, որին պատկանում էր և Բաժնի:

Կիւն, այսինքն զնալ նուրբերուն առջև նուրբ, միջիններուն միջին, և այլն, գիտնալով, որ այն յունացէն տառերը կրկնապէս պատասխանել ուրիշ նմանաձայն տառերուն, որ թերևս աւելի մօտ էին այն տառերուն հնչմանը, բայց ոչ արժէքով: Ուստի չենք ընդունիր թէ որովհետև Մետրոպ յունացէն ω (n) υ (k) և ζ (m) դրեալուն առջև գրաւ Պ. Կ. Տ. ուրեմն պ. Կ. տ. հնչուելուն են ք. Կ. Կ. յակ թէ այժմեան տրեղող տարբերութեան պատճառն ինչ, անս պ. Գարապաշեանի մեկնութիւնը: «Միմիայն ենթադրութիւն կը թուի մեզ, եթէ ոչ բացարձակապէս ճշմարիտ, զէթ հասանական, այսինքն թէ այս տարբերութիւններն են հին գաւառական հնչմանը որ կային յունա-ձագդն իսկ քան զպիտ գրոյն... այս ինչ գաւառի ժողովուրդը կըտէր բարբի, գոյ, ուրիշ գաւառի ժողովուրդը կըտէր պարբի, կոզ և այլն... իսկ Մետրոպ կը հնչէր ըստ հնչման իւր գաւառի... Ինչ ապացոյց ունենք թէ Սահակ և Մետրոպ անգամ միարան էին հին հնչմանը: Այն այն ժամանակ թէ Տաճկահայերի հնչումն հարազատ է և ոչ թէ փոխված: Բայց այս առաջին անգամ չենք լսում. Գարապաշեան միայն իր առարկութեանց դասաւորութեան կողմից տարբերութիւն ունի «Բազմակէպի» ծանօթ յոջուածի «Բացայայտութիւնից», որի դէմ խօսել ենք մենք արդէն մեր նախին յոջուածում: Առանց սակայն

նեթադրել, որ տաղանդաւոր գործիչի հակառակ կորուստը անկարող լինելով զիտանալ հասարակաց կարծիքին, խնարհեցան այդ կարծիքի առաջ մահուան տպաւորութեան տակ, և զլուխ են խնարհեցրել ամեն կրեւոր հաշտեցող գերեզմանի առջև:

Պատկերի դնել մի տաղանդաւոր գործիչի դաւաղի վրա, արձան կանգնեցնել նրա դերեզմանի վրա, ապահովել նրա ընտանիքի և զաւակների վիճակը, — դրա այսպիսի բաներ են, որ մեր հասարակութիւնը պէտք է անէր, պէտք է կատարէր, դրա նրա ամենափոքր պարտաճանաչու թեւաւ նշաններն են Բայց կայ աւելի կարևոր նոյն հասարակութեան ղեկավարների շրջանների վրա, դա այն մտքերի և գաղափարների մշակելը և գործարկելը է, որոնք համար աշխատել է տաղանդաւոր գրողը իր ամբողջ կեանքի ընթացքում, որոնց նուիրել է իր ամբողջ ուժը, և իր գրչի ամբողջ գործիքները... Եւ դա կը լինի այն մեծ արձանը, որ կարող է կանգնեցնել այժմեան սերունդը իր ամեն մի գործիչի համար, և որին չէ կարող անհետացնել դարերի հոսանքը. դա կը լինի մի և նոյն ժամանակ այն մեծ բարոյական ստիպանք, որ կարող է տալ այժմեան սերունդը ազգայ սերնդին, որը պարճանջով կարող է առել «Այս, մեր նախնիքը չը կեղծեցին», և վերջապէս այդ է միակ միջոցը, որը կարող է փոխարինել ժողովրդի այնպիսի կորուստը, որպիսին նա կը լուծ է կորցնելով Բաժնիի նման զաւակներին:

Ինչպիսի մանրամասնութեան մէջ մտնելու, հարկ ենք համարում զիտել սալ թէ ընտ. հաւանական չէ, որ Մետրոպ միայն յունացէնի կարգի նման այլուրէն ունենալու համար անուշադիր թողնէր կրկնապէս պատասխանել ուրիշ նմանաձայն տառերուն: Եթէ մեր նուրբերը յունաց հնչուելուն հանդէպ են զիտած, այդ հաստատ է, որ ուրեմն աւելի համապատասխան հնչում ունեցող տառերը կային, այդպէս և միւրեւրդը: Իրար կապած ենք կարծիքով, այդպէս և միւրեւրդը: Իրար կապած ենք կարծիքով, այդ արժէքը էթէ հակառակում է այդ տառի հնչմանը ինչ է նշանակում արժէքը առանձին և հնչում առանձին, տառի արժէքը նրա հնչումից է կախված: Այդպիսի մեկնութիւններով են ուղում իրանց արդարացնել մեր տաճկահայ ուսումնականները: Ինչու մենք անհիմն և երերուն դատողութիւններով Մետրոպի հեղինակութեան զէմ ապտտամենք: Բոլորովին անհաւանական չէ և մենք չենք պնդում թէ՛ գաւառական բարբառներ և հետաքար գաւառական հնչում գոյութիւն չունէր մեր մէջ և չունի. բայց դրանք չեն կարող ունենալ իրաւունք դերիւխտութեանը իրանք իսկզբանէ չէին կարող ունենալ այն կատարելագոյն հակառակ հնչում, որ տիրում է այժմ արևմտեան և արևելեան հայոց մէջ և ոչ էլ այնքան մեծ կշիռ, որքան երևակայվում է Առանց զի անկարելի էր, որ կամ Մետրոպ կամ թարգմանիչներն, որ կամ միւս մտահնարները ու-

վ է պիկն եր և պատկերներ: Վի օրավար հող, Վով, Վլուսագրութիւն, Վնքաղ շնորհիւն, Վառեր (թարգմանութիւն), Վիբիշարաբանի, Վարոյը Հայկան, Վագ-փուշեր, Վարիը Մշեցից: Այդ բոլոր պատկերները և վէպիկները տպագրված են Վշակի մէջ, բացի «Պարոյը Հայկան»-ը, որը տպված է «Աղբիւր» ամսագրում, և «Ռագ-փուշեր» ու «Վարիը Մշեցից»-ը, որոնք տպված են «Արձագանք» շաբաթաթերթում:

Վ է պիկն եր, «Իննթը» (սպասած է), «Վարիթ-Բէգ» կրկն հատը (սպասած է), «Ռամսայի Մշեցիութիւնները», «Ոսկի Աբաղաղ», «Վարաբաղի Աստղագէտը» (թարգմանութիւն), «Զայալ-Էդրին», «Ռաջաղոյը Յիշատակարանը», «Վայէնի կրտսերը» (թարգմանութիւն), «Վայժեր» առաջին և երկրորդ հատը. «Սամուէլ», (I, II և III գրք. վերջը չը կայ): Բացի «Վայժերից», որոնք լոյս են տեսել առանձին հրատարակութեամբ և բացի «Սամուէլից» որը տպվել է «Արձագանքում», յիշեալ բոլոր վէպերը տպագրված են «Մշակի» մէջ:

տպած «Արձագանք» շաբաթաթերթում, «Թիւրքիայի հայոց վիճակը»:

Չենք յիշում հեղինակի միւս բաղադրութիւն պուր-լիցիստական յօդուածները, որոնք տարիների ընթացքում տպագրուել են «Մշակ» մէջ:

Այդ աշխատութիւնների մի նշանակուող մասը առանձին գրքովներով լոյս չեն տեսել: Առանձին գրքերով լոյս տեսածներից շատերն էլ սպառուած են, իսկ մի քանիսն էլ բարձրորդին անտիպ են: Այժմ, հէնց Րաֆֆիի մահուան տպագրութեան տակ, անհրաժեշտ է կարգի բերել հանդուցեալի գրուածները: հրատարակութեանը և վաճառուէրը հրատարակութեանը անհրաժեշտ է, որ կազմակերպի մի առանձին մասնաժողով. մասնաժողով, որ հէնց այժմ մի քանի անձները արդէն ցանկութիւն են յայտնել տպագրել Րաֆֆիի մի քանի գրուածները: Այդ մասնաժողովի կազմելը անյետաձգելի պէտք է համարել, մասնաժողով, որ դրբեր վաճառուէրը և կախում գլխաւորապէս հանդուցեալի ընտանիքի պատկանութեանը: Մասնաժողովը հետեւեալ պարտաւորութիւնները պէտք է ունենայ. 1) կարգի բերել հեղինակի արդէն լոյս տեսած աշխատութիւնների վաճառման գործը. 2) հրատարակել նրա անտիպ գրուածները. 3) առանձին գրքերով հրատարակել հեղինակի այն աշխատութիւնները, որոնք տպագրուած են պարբերական հրատարակութիւններում, և 4) կազմել և հրատարակել Րաֆֆիի աշխատութիւնների լիակատար ժողովածուն (полное собрание сочинений) աշխատելով, որքան կարելի է գին կողմից ամենքին մատչելի դարձնել: Այդ մտքի իրագործումը ոչ թէ միայն չը պէտք է ուշացնել, այլ պէտք է հէնց այժմանից սկսել:

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐՆԵՐ

Նրէկ, մայիսի 6-ին, Նորին կայսերական Բարձրութեան, Նիկիոյ Ալեքսանդրովից թագաժառանգ Յեսարեւիլի ծննդեան տօնի պատճառով Թիֆլիսի Միտի մայր-եկեղեցում և բոլոր միւս դաւանութիւնների եկեղեցիներում պատարագ և մաղիանքներ կատարվեցան: Քաղաքի փողոցները զարդարուած էին դրօշակներով, իսկ երկկողման լուսատուութեան էին:

Լսում ենք, որ ՇԱՄԱՌԻ հայոց դպրոցների հոգաբարձութիւնը վճռել է Րաֆֆիի անունով երկու ստիպանդիս նշանակել այդ քաղաքի հայոց իզական դպրոցում:

Մայիսի 2-ին կայացաւ քաղաքային դումայի նիստը, որի ժամանակ յարուցվեցաւ Թիֆլիսի գիմնազիումների և պրոգիմնազիայի նախակրթարանների և դուզընթաց դասարանները պահելու հարցը: Այդ առիթով ձայնարար էլանդուեան ներկայացրել է մի դրութիւն, որով առաջարկում է զիմել ուր հարկն է, և խնդրել որ այդ դասա-

տները չը փակվեն՝ տարվ ջաղաքի կողմից մի որոշ դումար՝ իբրև օժանդակութիւն: Այդ խնդրելը բաւական խօսակցութեան նիւթ տուց զու-մային: Չայնաւոր Մէլը-Վարազդեան յայտնեց, որ ինքն ուշադրութեան արժանի արդիւններից լսել է, որ դուզընթաց դասարանները պահելու հարցը վճռուած է բարեպաշտ կերպով: Բացի դը-րանից յայտնի է, որ Թիֆլիսի առաջին գիմնա-զիայի դիրէկտորը ինքն զիմել է ուր հարկն է, խնդրելով, որ նախակրթարանները չը փակվեն, թէև նրա այդ խնդրելը, ինչպէս երևում է լրա-դիրներում տպած նոյն դիրէկտորի յայտարարու-թիւնից, յաջող հետեանք չէ ունեցել: Ի նկատի ունենալով այդ բոլոր լուրերը, դուման վճռեց՝ պարտաւորեցնել քաղաքապետին, որպէս զի նա ուսումնական մասնաժողովի մի անդամի հետ միասին տեղեկանայ պաշտօնապէս, թէ ինչ դը-րութեան մէջ է դուզընթաց դասարանները պահելու հարցը, և ապա դրան հետ միասին ջննդել և նախակրթարանները բաց պահելու խնդրել: Ցանկալի է, ի հարկէ, որ այդ բոլորը որքան կարելի է շուտ կատարվի:

Հայոց եկեղեցական-ծխական դպրոցների մասին լքված հրատարակած վիճակագրական տեղեկութիւններից երևում է, որ 1886/87 ուսումնական տարում, հայոց հինգ թեմերում, այն և Թիֆլիսի, Երևանի, Աստրախանի, Շուշուի և Շամախու թեմերում կային 111 ծխական դպրոցներ: Այդքան դպրոցներում սովորում էին 7,519 հոգի, որոնցից 4,472 տղայ են, իսկ 3,047 տղայիկ: Ուսուցիչների և վարժուհիների թիւը 344 էր: Լքվածն հաւաքած տեղեկու-թիւններն նայելով այդ դպրոցները յիշեալ թը-ւականին մուտք ունեցել են 165,624 բուրի 14 կոպէկ, իսկ ծախս եղել է 134,179 բուրի 45 կո-պէկ:

Մայիսի 2-ին Թիֆլիսի Ներսիսեան դպրոցում վեցերորդ դաստան աշակերտների վերջնական ջննութիւնն էր կրօնից: Թողնելով ապագային այդ դպրոցի հարցաքննութիւնների և աշակերտ-ների առաջդիմութեան վերաբերեալ նկատու-թիւնները, չենք կարող ուշադրութիւն չը դարձնել այն դարմանալի երևոյթի վրա, որը նկատելի էր յիշեալ հարցաքննութեան ժամա-նակ: Մի քանի անձներ, որոնք համարվում են ջննութեան ժամանակ ընթերականներ կամ վերաստուգողներ, բոլորովին մոռանալով, որ դը-տնվում են աշակերտների առաջ, և չը կարողա-նալով զսպել իրանց կրքերը, այնպիսի ակնար-կութիւններ էին անում և այնպիսի դիրք էին բռնել, որից պարզ երևում էր, որ եկել են արմուկ, հանելու, ուրիշ ոչինչ: Այդպիսի անվա-յելու աղաքարները հարցաքննական սենակում, ա-շակերտների առաջ, — միանգամայն զարմանալի է:

Վենեցիայում Միխիթարանների ձեռքով հրա-

տարակվող «Վաղարշապատ» ամսագրի վերջին տես-բարկում ծանօթութիւն է տպուած, որից տեղեկա-նում ենք թէ հայր Վահագ Արշակի 50-ամեայ ջանքանշանութեան յօրեկանը կատարվելու է 1890 թ-ի յունիսի 10-ին Արշակի յօրեկանի հետ միաժամանակ կը կատարվի Սուրբ-Ղազարի վան-քի երկու ուրիշ միաբանների, այն է Արքայաճա-վարդապետ Հարեանի և Ղուկաս վարդապետ Լա-ղանի ջանքանշանութեան 50-ամեայ յօրեկանը:

Շարունակում ենք ստանալ այլ և այլ հայա-բնակ քաղաքներից ցաւակցական հեռագիրներ Րաֆֆիի մահվան առիթով: Այդ բոլոր հեռագիր-ները հետզհետէ յանձնում ենք այն պարունակին, որոնք Րաֆֆիի թաղման համար կարգադրել յան-ձնաժողով էին կազմել:

Մայիսի 3-ին Թիֆլիսի նահանգական դատա-բանը կրկին նշանակել էր Արքայաճաճ Արիբա-նանից գործի ըննութիւնը: Գործի էութիւնն այն է որ Արիբանանց մեղադրում է այժմ դադարեցրած «Մեղու Հայաստանի» լրագրի նախ-կին խմբագիր Պետրոս Միմօնեանցին, որ սա-ամբաստանել էր իրան տպագրական խօսքով: Գործի ըննութեան համար նշանակված օրը մե-ղադրված Միմօնեանց չը ներկայացաւ հիւանդու-թեան պատճառով: չը ներկայացաւ և մեղադրող Արիբանանանց, վկաններից շատերն էլ բացակայ էին: Գործը կրկին յետաձգվեց: Մի քանի վկան-րի վրա, նիստին չը դաւու պատճառով, դատա-բանը մի մի բուրի տուգանք նշանակեց:

Հաղորդում ենք մի քանի լրացուցիչ կենսա-գրական տեղեկութիւններ հանդուցեալ Րաֆֆիի մասին: Թաղման օրը Վարդապետի Սարգստ զաւառի Փայաջուկ դիւրում 1832 թ-ին, ուրիշն 56 տարեկան էր: Նա ամուսնացել է 1863 թ-ին: Րաֆֆիի հայրը բաւական ունեւոր վաճառական էր և մի ժամանակ վաճառականների զուլու էր, բայց այնուհետև կորցրեց իր կարողութիւնը:

Այժմ յայտնվում է որ Թիֆլիսի նահանգական գանձարանի (կազմաչեյսովի) գանձապահի օղ-նական իմաստով, որը անհետացել է Թիֆլիսից, գո-ղացել է 313 հազար բուրի ոչ թէ թղտղարամով, այլ արժէթղեղով Ուրեմի իմաստով: Թիֆլիսից արժէթղեղով իմաստով հաշուելու լինե՞ր ոչ թէ իրանց նոստիւն ալ արժէթով, այլ կուրսով, կը յայտնվի որ անհետա-ցած իմաստով գողացել է ոչ թէ 300 հազար, այլ մօտ 600 հազար բուրի:

Հաւաստի աղբիւրներից իմացանք որ Թիֆլիսի նահանգական գանձարանի գանձապահ պ. Բէկ-լանսով հրաժարական է տուել իր պաշտօնից և նրա տեղը արդէն ուրիշ է նշանակված:

Մենք իմացանք որ Թիֆլիսի Գանդինց եկե-ղեցու ծովը գրաւոր կերպով բողբոջ է լքվեա-

ծնի սինոդի կարգադրութեան դէմ, որով սինոդը հրամայում է չը վերընարված Գեորգ Աբրահամ-յան մնալ իր երեցիկութեան պաշտօնում, իսկ ծովից միաձայն ընտրված Բալարէկ Մէլը-Վա-րազդեանցին չը հաստատել իր պաշտօնում: Գարձեալ յիշեցնում ենք որ ծովից ընտրված եկեղեցական երեցիկի հաստատութիւնը կախ-ված է ոչ թէ սինոդից, այլ կօնսիստորիայից:

ԲԱՂՈՒՅՑ ստացանք, թէ և փոքր ինչ ուշ, հե-տեալը տպագրելու համար. «Առաջիկայ կիրակի օր, մայիսի 8-ին, այստեղի Ս. Լուսաւորիչ եկե-ղեցում կատարվելու է հոգեհանգիստ Րաֆֆիի յի-շատակին: Պատարագին կերգէ կարա-Մուրզայի խումբը: Իսկ պատարագից յետոյ կը կարգացվեն ճառերը»:

ՎԱՐԳՆԵՆՑ դիւրից մեզ գրում են հետեւեա-լը. «Այստեղի հայ և վրացի ազգայնականութեան մէջ թշնամութիւնը դեռ շարունակուած է և այդ էլ մի քանի անձանց գրգռումների շնոր-հով: «Եղիշէ առաքել» տօնի օրը, նոյն օրը այս տարի, մեծ ընդհարումն պիտի լինէր, ինչ-պէս յայտնի կերպով երևում էր երկու կողմի արամաբարութիւնից և ձեռնարկած նախապատրաս-տութիւններից, եթէ Նոխսու հոգևոր կառավա-րութեան միջնորդութեամբ կօզակներ չը դարակվե-ին և խիտ միջոցներ ձեռք չը չառնէին: Այդ տասն օրվայ թէֆերի և զոյնդոյնի զինների աղ-ղեցութեան տակ ուստիպուս հայր ծայրահեղ աղ-ղապէր է դառնում, իսկ վրացերէն երկու բառ չիմացող վրացին՝ կատաղի վրացի... Գիտակցու-թիւնը կորցրած և զբաղմունքների դերի դառած ամբողջ այնուհետև ոչինչ չէ ուզում լսել և ոչինչ իմայել... Տխուր տպագրութիւն է թողնում հա-մադիւրացի այդ երկու աղբիւրի բռնած թշնամա-կան դիրքը»:

ԲԱՂՈՒՅՑ մեզ գրում են հետեւեալը: «Անտոյոր մահերը ամենից շատ պատահում են Բագուում: Այսպէս այս երկու շաբաթվայ ընթացքում մե-ռան հայերից 4 հոգի, սոցանից մէկը Շահգեղա-նանի գործարանի աշակերտ էր, 17—18 տարե-կան, որ ծովում լողանալիս խեղդվեց, միւսը մի 16 տարեկան շամախեցի օրիորդ, որ յանկարծա-մա՛ս մեռաւ, երկու ուրիշ երիտասարդներ էլ այդ վեցան մեկը մի գործարանում, միւսը խոհանո-ցում, երկուսն էլ 20—22 տարեկան հասակնե-րում»:

ՎԱՐԳՆԵՆՑ մեզ գրում են. «Ապրիլի 25-ին այստեղի դպրոցի ուսուցիչը՝ մասնակցութեամբ Նոխսու և վիճակի դիւրական ուսուցիչներ, ներ-կայացրեց «Վարդան Մամիկոնեան» և «Օսկան Պետրովիչը դժօրբումը» պիէսաները: Արդիւնքը, որ ուսումնարանից էր յարակցեցրած, հանում էր 80—90 բուրի: Տոմարակներ մատչելի գները մի կողմից, ներկայացման հաղուազէպ լինելը միա-

շաղրութիւն չը դարձնէին այն մեծ վիճի, որ տի-րում էր իբրև թէ իրանց և ժողովրդեան մէջ: Ընդհակառակը Մեսրոպեան այրուքներ այնքան համաձայն էր հայական ուղիղ հնչման, այնքան ամենքը դո՛ւ էին մնացած, որ կրկնապ ընդունե-ցին Մեսրոպի գիւտը և աստուածային յայտնու-թեան վերագրեցին, իսկ ժողովուրդն և եկեղեցա-կանք այդպիսի ընդունելութիւն երբէք չէին տալ, եթէ իրենց արտասանութեան կամ որ նոյն է իրենց ընդունման հակառակ լինէր նա: Չարմանալի է թվում մեզ մասնաւոր պ. Գա-րագաչեան, երբ մեծ վստահութեամբ վճռում է թէ ՎՏՆՄՈՒՆԵ ընտանին են և չեն կրնա ր փոխուել ոչ յանկարծ, և ոչ առ սակաւ սակաւ իբր տակաւ ալ յայլ լիով, այլ ան տեւական և անփոփոխ: Ո՞վ է որ քանի մի տող առաջ գրում է, որ գաւառացի թիւրքախօս հայեր գալով և Պոլիս, թէ և իրենք չեն փոխել իսկոյն իրենց արտասանութիւնն, իբր այդ օրիցը նոցա կամ թուովքը կառնու են երկրին հըն-չումը: գաղղիերէնագէտ հայ մը Բարիզ ընա-կելով երկար ժամանակ չառնուր բարիզից-ւոց հնչումը. բայց մանկուքը, որ հոն կը ծնանին ու կը մնան կը հնչեն գաղղիական տա-ւերն անգամ, ինչպէս Ի գիրն, ճիշդ փարեղեցոց նման: Ինքն իրան է խաղում, փոխել բառի տեղ ուսումը բառը գործածելով: Չը գիտէ միթէ պ. Գարագաչեան թէ նոյն իսկ և Պոլսում ուսմիկ օրիցը, որոնք արտասանում են bari,

gah, դպրոց մտնելով սկսում են հնչել pari, kah, —այդ փոխվել չէ: Ինչու է ասում ինքը թէ Միխիթարեանք բարիչ ընտանիքը, բայց տուին գաւառական տարբեր հնչումը. տարբեր հնչում առել նախկին հնչումը փոխել տալ չի նշանակում: Միծաղելի է պ. Գարագաչեանի պարբերութիւնը.—«Պարբերում, բիղի ձանամ ձեղ կո՛ւ ընել ըստ դարի».—փոխանակ Քարեկամ, պիտի ջանամ ձեզ գո՛ւ ընել ըստ կարի: Նա յատուկ այդպիսի պարբերութիւններ է առաջ բերում, որպէս զի իր մի ա մի տ հայրենակիցնե-րին ստբափեցնէ... Ներկայացնելը վերջապէս պ. Գարագաչեանի վերջին խօսքն, որն աւելի պայծառ և հիմնաւոր է, քան իւր ամբողջ յօ-դուածի փաստերը: «Այս կամ ասոր մօտ փոփո-խութիւնն մը ընելով մեր արտասանութեան մէջ, ապաքէն ամօթալի խոստովանութիւնն մը կընենք թէ սխալած ենք... Եթէ յի-շեալ փոփոխութիւնը պիտի ընենք ձրի, լոկ ի մէր միութեան ազգային հնչման վեց տառերու, ընդէր մենք ընենք այս ծանր դո՛ւն և ոչ հա-կառակ կողմը...»

Մենք տեսանք մեր յօդուածի տեսողութեան մէջ, որ տաճկահայ գրագէտներից առաջ բերուած առարկութիւններից ոչ միս բաւական զօրեղ չէ ապացուցանելու համար թէ Մեսրոպեան տառա-գրութիւնը ճիշդ չէ և կամ իրենց հնչումները մը-նացած են Մեսրոպեան ժամանակից: Այդ առար-կութիւնների միակ նպատակը՝ «ամօթալի խոս-

տովանութիւն մը» չանեն է: Ամօթալիս սխալելը չէ, այլ սխալի մէջ յամուելը է:

Կայ մի ուրիշ առարկութիւն, որ տաճկահայոց ներկայ հնչումը համաձայն է գտնում հնդ-եւրօ-պական նախադասի սկզբնական արտասանու-թեան կանոններին և դրանով է մխիթարվում և մխիթարում իր ընթերցողներին: Գրա մասին մի ուրիշ անգամ կը նստենք, այսքանը ծանուցա-նենք այժմից, որ իստի՞ աղ համեմատութիւնը բոլորովին նպաստաւոր չէ տաճկահայերի այժ-մեան արտասանութեան և երկրորդ՝ այդ պատ-ճառով չէ կարող նրան դերադանութիւն տալ Մեսրոպեան ոճի վրա: Մենք ըստ կարողութեան կը ջանանք միւս անգամ պարզել այս երկու կէ-տերն աս:

Երկու խօսք էլ պ. կրթական տեսուչ Իւթիւ-ճեանին իր Առաջարկութեան առթիւ: Պ. Իւթիւ-ճեան առհասարակ իր Առաջարկութեան այնպի-սի երևոյթ է տալիս, իբր թէ ինքը մի նոր դա-րափար է ունեցած և թէ իր բոլոր եղբակցու-թիւնները իր սեպական ըննութեանց արդիւնք են: Բայց ստիպուած լինելով Վիեննայի Միխի-թարեանց ուղղագրութիւնն ևս յիշել, ուրիշ օրի-նակ չէ գտնում առաջ բերուած բայց միայն Ղա-տ-ով եղածները, որպէս զի կարենայ բովան-գակ աղբիւրնք նրա մէջ ամիփոխել, որ Վիեննա-ցիք ալ այսպիսի փորձ մը փորձեցին երբեմն, բայց եղն երն արօրն ետին լծեցին, ո-րով խորթ և անձուռնի չարաձայնութիւն մը երե-

ւան ելնելով՝ ծաղու նիւթ եղաւ, իրենք ալ վճա-տած՝ ձեռնթափ եղան: Այսպիսի դատողութիւն Վիեննայի Միխիթարեանց մասին կատարելապէս անհրաւ է: Վիեննայի Միխիթարեանցը սրանից դեռ 50 տարի առաջ, երբ մեր այդ մեծանուն գրագէտները խորին թմրութեան մէջ էին, յա-րուցին նախնեաց ուղղագրութիւնը, որ այժմ գործածվում է ուսանալոց մէջ, և ուշադրու-թեան արժանին այն է, որ ոչ թէ միայն գրա-բարի մէջ էին հետեւում այդ ճշգրտին տառա-գրութեան, ինչպէս ոմանք անում էին նրանցից յետոյ, այլ նաև աշխարհաբարի մէջ, նրանք գրում էին միշտ կոնրադ (Conrad), Բակոն (Bacon), Անկոնա (Ancona), Վիւրտեմբերգ (Württemberg), պոտասիոն (potassium), գազ (Gaz) և այլն, ինչպէս ուսուցել են Մեսրոպ և թարգմանիչները, և ինչպէս մենք ենք գրում այժմ Բայց հակառակութիւն կրելով Գարագա-չեանի և Միքեհեանի նման հակացողութիւն ու-նեցող անձներից, որոնք նախանձն էլ աւելացրած էին այդ հակացողութեան վրա,—խոհմտութիւն համարեցան տեղի տալ գէթ մի առ ժամանակ: Ա՛ս ճշմարտութիւնը, որ պ. Իւթիւճեանի նկարած պատկերից բաւական տարբերութիւն ունի:

Բայց ինչ որ էլ լինի, պ. Իւթիւճեան իր էջը կուենայ հայ բանասիրութեան պատմութեան մէջ:

Ա. Սարգսյանեան

